

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **K. D.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2022, č. j. 33 A 2/2022 - 51,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 7. 7. 2021, č. j. CPR-17571-17/ČJ-2021-931200-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce tří let. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 6. 12. 2021, č. j. MV-145580-3/OAM-2021.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který ji postoupil Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“). Ten v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu žalobce zamítl, neboť ji shledal nedůvodnou.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil zejména tím, že žije ve společné domácnosti se svou přítelkyní, státní příslušnicí Ukrajiny, která má na území České republiky povolený trvalý pobyt. Výkonem správního vyhoštění by tedy bylo zasaženo nejen do jeho rodinného života, ale i do rodinného života jeho přítelkyně. Dále uvedl, že žije v České republice několik let, tudíž zde má vytvořené veškeré vazby. V zemi původu naopak nemá žádné zázemí a nemá se kam vrátit. Dodal, že nepřiznáním odkladného účinku by byly zpřetrhány rodinné vazby s členy jeho rodiny, tedy s přítelkyní. Na druhou stranu si není

vědom toho, že by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout újma jiným osobám, nebo by snad mohlo dojít k ohrožení důležitého veřejného zájmu.

[4] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného uvedl, že tento postup je vyhrazen pouze pro ojedinělé případy spojené s tím, že by výkon rozhodnutí či jeho jiné následky znamenaly pro žadatele nenahraditelnou újmu. Stěžovatel se však nenachází v situaci takové intenzity. Podle žalovaného by případným vycestováním stěžovatele z území ČR nemohlo dojít k zásahu do rodinného života stěžovatele a jeho družky. Společný partnerský život mohou vést např. i v zemi původu stěžovatele. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel se do současné nevýhodné situace dostal sám svým jednáním. Nadto by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky nepobývali lidé porušující její platný právní řád. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele nevyhověl.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Z uvedených ustanovení vyplývá, že má-li být zdejší soudem přiznán kasační stížnosti odkladný účinek, je třeba, aby vedle podmínky formální, tj. samotného uplatnění návrhu na jeho přiznání, byly současně splněny též tři předpoklady materiální: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, která je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohly výkon či případné jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným až nevratným následkům.

[8] Jak Nejvyšší správní soud uvedl například již v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, *„je-li tedy přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* V projednávané věci vzhledem k výše uvedenému nemá Nejvyšší správní soud důvod *a priori* pochybovat o tom, že si zde stěžovatel vytvořil vazby, jejichž zpřetrhání by v důsledku nuceného opuštění území mohlo představovat zásah do jeho práva na soukromý život ve smyslu čl. 8

pokračování

Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Byla tak naplněna první z výše uvedených podmínek.

[9] Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k poměrování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Vzhledem k tomu, že nelze dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám, a stěžovateli by bezpochyby újma nepřiznáním odkladného účinku vznikla, považuje zdejší soud za splněné rovněž druhé z výše uvedených kritérií.

[10] Pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je třeba poměřovat intenzitu hrozícího zásahu do práv svědčících stěžovateli s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131). V projednávaném případě by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu s požadavkem, aby na území České republiky pobývaly osoby v souladu s právními předpisy a tyto neporušovaly. Nejvyšší správní soud musí přitom při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti posoudit individuální okolnosti věci a zvážit, zda újma hrozící stěžovateli dosahuje takové míry, aby odůvodňovala prodlužování nezákonného stavu, tedy pobytu stěžovatele na území České republiky bez příslušného oprávnění.

[11] Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že stěžovatel přiletěl dne 3. 10. 2017 na letiště Charlese de Gaulla ve Francii na francouzské turistické vízum platné do 21. 10. 2018 s dobou pobytu 15 dnů. Poté přicestoval do České republiky, kde mu bylo dne 29. 11. 2017 uloženo správní vyhoštění za neoprávněný pobyt. Toto rozhodnutí se stalo vykonatelným dne 29. 1. 2019, přičemž stěžovatel jej nerespektoval a setrval na území České republiky. Dne 25. 6. 2021 byl stěžovatel převezen po karanténě z Přijímacího střediska Bělá Jezová, kde dne 22. 6. 2021 požádal o mezinárodní ochranu, do Přijímacího střediska cizinců Zastávka. Nepředložil přitom žádný doklad osvědčující, že by měl na území České republiky povolen pobyt nebo mu bylo uděleno vízum k pobytu. Pobýval tak na území České republiky ode dne 29. 1. 2019 do dne 22. 6. 2021 neoprávněně.

[12] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že další setrvání stěžovatele na území České republiky by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Z výše uvedeného je zjevné, že stěžovatel pobýval na území České republiky i poté, co mu pravomocně bylo uloženo správní vyhoštění. Stěžovatel tak pobýval na území České republiky vědomě nelegálně poté, co bylo o jeho možnosti setrávat na území České republiky autoritativně rozhodnuto. Tímto svým postupem tak stěžovatel prokázal, že je připraven ve svém osobním zájmu porušovat právní předpisy České republiky. Za těchto okolností lze mít za to, že další pobyt stěžovatele na území České republiky by byl v zásadním rozporu s důležitým veřejným zájmem, tj. zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy.

[13] Intenzita ohrožení veřejného zájmu dalším pobytem stěžovatele na území České republiky přitom převažuje nad újmou, která stěžovateli hrozí v důsledku jejího nuceného opuštění. Stěžovatel se stran zásahu do svého soukromého života omezil toliko na tvrzení, že má v České republice přítelkyni, která zde má povolený trvalý pobyt a s níž žije

ve společné domácnosti a obecné tvrzení o tom, že si zde vytvořil zázemí a vazby. Stěžovatel však vztah s uvedenou přítelkyní vyjevil až v odvolacím řízení, a lze tak důvodně přepokládat, že předmětný vztah navázal v době, kdy věděl, že pobývá na území České republiky nelegálně. Nadto k povaze tohoto vztahu nic podstatného neuvedl, a není tak zřejmé, jaké má charakteristiky například stran intenzity, délky, výhledu potenciální budoucnosti či dalších relevantních okolností. Je pouze zjevné, že tento vztah je prozatím bezdětný. Nejvyšší správní soud tak dospívá k závěru, že stěžovatel nepřednesl argumenty, které by mohly založit důvod pro přiznání odkladného účinku. Na tom nic nemůže změnit ani obecné tvrzení o vytvořeném zázemí a vztazích na území České republiky.

[14] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že ve stěžovatelově případě nebyla splněna třetí z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy absence rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[16] Soud závěrem dodává, že z rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu